

nogen Sinde have været til Stede i det andet Ting, hvorimod den Løsning, som Ministeriet her foreslaar, efter mine Tanker er af en saa heldig Beskaffenhed, at Forslagene kunne ventes at vinde Tilslutning i begge Rigsdagens Ting og opnaa at blive færdige fra Rigsdagen. Det er dette, jeg mener, naar jeg siger, at der for første Gang foreligger et Forslag, som kan have Udsigt til at blive gennemført i Lovsform.

Ved Lovforslaget om en Formue- og Indkomstskat skal jeg ikke opholde mig længe, da dette Forslag jo helt igennem er det gamle Lovforslag, som blev udarbejdet i Skattekommissionen, og som ikke er blevet ændret i nogen væsentlig Grad og kun for saa vidt, som det ny Lovforslag om Indførelsen af en Ejendomsskyld maatte bevirke en Ændring ogsaa i Skattekommissionens Forslag. I øvrigt er Forslaget om en Indtægts- og Formueskat til Staten, bortset fra nogle smaa Enkeltheder, ganske det samme som forhen. Jeg skal nævne en af disse Enkeltheder, som der maaske kunde være Anledning til at drøfte i det eventuelle Udvalg, det er Forslaget i § 10, som jo nu udelukker Beskatning af Spare- og Laanekasser og Kreditforeninger. Det er noget nyt, der her er foreslaaet, og det kunde maaske være rigtigt, om denne Ændring blev tagen under Overvejelse i Udvalget. Det er muligt, at der kan gives saa gode Grunde for at gennemføre den ny Bestemmelse, at der ingen Anledning vil være til at holde paa den gamle, men der kunde dog maaske være Tale om en nærmere Drøftelse af dette Spørgsmaal i Udvalget. Ellers er Forslaget som sagt i Hovedsagen det gamle, og de Ændringer, der ere foretagne, er ikke af indgribende Betydning.

Det Forslag, som i særlig Grad maa betragtes som nyt, er Forslaget om Ejendomsskyld. Om dette Forslag skal jeg i sin Almindelighed sige, at da Landstingets Flertal i forrige Rigsdagssamling fremsatte Forslaget om en Ejendomsskyld, blev dette Forslag ikke paa nogen mulig Maade afvist af dette Ting. Jeg skal saaledes minde om, at, da Sagen kom i Fællesudvalg i Slutningen af Rigsdagssamlingen, accepterede Venstre Tanken og udtalte sin Villighed til at gaa med til at gennemføre en mindre Ejendomsskyld, naar den blev gennemført under saa betryggende Former over for den Befolkning, som den vilde komme til at ramme, at man fandt det var forsvarligt at gennemføre den. Det Forslag, som forelaa fra Landstingets Side, var, som bekendt, ikke af en saadan

Beskaffenhed, at man kunde vove at gennemføre det. For det første gik Forslaget ud paa med eet Slag at gennemføre en Ejendomsskyld, og man var klar over fra alle Sider, at dette Forslags Gennemførelse vilde være af saa indgribende Betydning over for Ejendomsretten, at det vilde være uforsvarligt at gennemføre den med eet Slag. Men i det store hele maa det siges, at den Gang Landstinget kom med denne Tanke om Afskrivning af de bestaaende Grundskatter og Gennemførelsen af en ny Skat, Ejendomsskylden, var det ikke paa nogen mulig Maade en ny Tanke for Venstre, thi Venstre havde i en Menneskealder krævet netop Hartkornsskatternes Afskrivning paa en saadan Maade, at vi fik en Skat i Stedet, der kunde ramme mere retfærdigt. Desuden var denne Tanke om at indføre en Værdibeskatning heller ikke fremmed her i dette Ting. Der vil sikkert her findes mange Medlemmer, som have set, hvorledes Forholdene paa dette Punkt have udviklet sig i vort Land, idet der som Følge af den store Udvikling af vort Jernbanenet har rejst sig Stationsby ved Stationsby, og de Arealer, hvorpaa disse Stationsbyer ere beliggende, have i Kraft af Samfundets Arbejde faaet en stor forøget Værdi, som private ere komne til at indkassere. Tanken om at komme til en Beskatningsreform, der dog i nogen Maade kunde tage Sigte paa at lade Samfundet som Helhed nyde Fordel af en Beskatning af de Værdier, der saaledes fremstode i Kraft af Samfundets Arbejde, har ingenlunde været fremmed for dette Ting. Det var derfor naturligt, at, da Landstingets Flertal i Fjor fremsatte et Forslag, som kom til at gribe ind i dette Forhold paa en bedre Maade, end den nuværende Beskatning gør, og da man fra dette Tings Side kunde have Mulighed for, naar man tiltraadte et saadant Forslag fra det andet Tings Side, at faa Skattespørgsmaalet løst paa en Maade, som Befolkningen kunde være tjent med, vilde det jo være ganske naturligt, at Folketinget ikke modsatte sig dette, men sagde: Ja, vi ville være med til at løse Spørgsmaalet paa dette Grundlag, naar der bliver foretaget de Ændringer, som absolut ere nødvendige, for at Loven skal virke retfærdigt og ikke gaa den enkelte Skatteyder for nær. Jeg vil altsaa blot hævde dette, at Tanken om Afskrivning af Hartkornsskatterne og en Indførelse af en Værdibeskatning paa ingen mulig Maade er fremmed for dette Tings Medlemmer, navnlig har Afskrivning af Hart-